

Politibetjent, afhøres som Vidne under Domsforhandlingen med Hensyn til bestemte Ting, Sagen vedrørende, som han f. Eks. har hørt Sigtede sige eller set ham gøre.

Udtrykket „Undersøgelsens Genstand“ er, som det blandt andet ogsaa fremgaar af § 100, 2det Punktum, her taget i vid Forstand, saa at derunder gaa Oplysninger af Betydning for Afgørelsen af Spørgsmaalet om Vidners Troværdighed osv.

§§ 99 og 100.

Af disse Paragrafer, der selvfølgelig angaa saavel ubeediget som beediget Vidnesbyrd, nævner den første en Række Tilfælde, i hvilke Vidnesbyrd *ikke maa afkræves*, den anden en Række Tilfælde, hvor Vidnesbyrd vel maa afkræves, for saa vidt de paagældende ere villige til at vidne, men hvor disse ogsaa kunne *nægte at vidne*.

Ved § 99 (med hvilken kan jævnføres § 132, 2det Stykke og § 136, 3die Stykke) maa i øvrigt mærkes, at, skønt Indledningensordene kun tale om, at Vidnesbyrd *ej maa afkræves*, viser Paragrafens sidste Stykke, at Meningen er, at Vidnesbyrd i de angivne Tilfælde heller ikke maa modtages, selv om det frivillig tilbydes. Hvis altsaa nogen, der f. Eks. har virket som en Sigtets Defensor, og for hvem Sigtede har aflagt en straks efter fortrudt Tilstaaelse, skulde frasige sig Defensoratet og melde sig som Vidne, maa han afvises. Denne Regel er nødvendig til Opnaaelse af det Formaal, som Paragrafen tilsigter (at værne om visse Tillidsforhold og offentlige Interesser). — Skulde et Vidnesbyrd af den ommeldte Art være afgivet under Forundersøgelsen, fordi ingen Indsigelse er gjort, og Retten ikke har været opmærksom paa eller ikke har kunnet vide, at Tilfældet faldt ind under § 99, kræver Konsekvensen, at det ikke gentages eller oplæses under Domsforhandlingen. Skulde dette imidlertid alligevel ske, indeholder Loven intet ligefremt Forbud mod at bygge en Domfældelse paa saadant Vidnesbyrd, idet et Forbud af denne Art under en i øvrigt fri Bevisbedømmelse næppe vilde være af videre praktisk Betydning. — Naar der i Begyndelsen af Paragrafen tales om „dens Ønske, der har Krav paa Hemmeligholdelsen“, tænkes herved ikke blot paa et udtrykkelig udtalt Ønske. Vidnesbyrdets Afvigelse maa være udelukket i alle Tilfælde, hvor saadan Udelukkelse maa antages at være i den paa-

gældendes Interesse, selv om ingen udtrykkelig Erklæring fra denne foreligger. Og omvendt kan der tænkes Tilfælde, hvor Vidnesbyrdets Afgivelse vil være saa ubetinget i den paagældendes Interesse, at Vidnesbyrdet maa tilstedes, selv om en udtrykkelig Erklæring fra denne ikke længer eller ikke for Tiden kan faas.

Med Hensyn til det under Nr. 1 nævnte Tilfælde, der har sit historiske Tilknytningspunkt i D. L. 2—5—20, skal fremhæves, at enhver Præst som Følge af denne Regel, efter den Opfordring, som Omstændighederne maatte give, bør sørge for at komme paa det rene med, om en Meddelelse sker til ham i hans Egenskab af Sjælesørger eller ej.

Reglen under Nr. 2 gælder selvfølgelig lige saavel valgte som beskikkede Forsvarere. Derimod har man ikke fundet Anledning til at gøre det store og betænkelige Skridt videre bort fra de nu gældende Regler, at udelukke Sagførere fra i Straffesager at aflægge Vidnesbyrd om, hvad der i øvrigt maatte være dem betroet i deres Kald. Man maatte i saa Fald konsekvent ogsaa udelukke Læger og eventuelt flere endnu (jfr. N. L. § 178) saavel som alle disse Personers Medhjælpere og Underordnede fra at føres som Vidner om, hvad der er dem betroet i deres Kald. Men derved vilde man formentlig føres for vidt.

Nr. 1 og 2 tilsigte ikke nogen Indskrænkning i den ved Straffelovens § 109 paalagte almindelige Pligt til, hvis man forud faar Kundskab om, at nogen af de groveste Statsforbrydelser eller nogen Forbrydelse, hvorved Menneskers Liv udsættes for Fare, paatænkes, da eventuelt at anmelde saadant.

Man har derhos fundet det rettest at tilføje den i næstsidste Stykke gjorte almindelige Begrænsning, med Hensyn til hvilken det skal fremhæves, at der i Ordet „magtpaaliggende“ ligger, at den „urettelige Domfældelse“, hvorom der tales, ikke omfatter en hver som helst ubetydelig Domfældelse, men kun en Domfældelse af saadan Betydning, at den opvejer de Hensyn, der have foranlediget Paragrafens forudgaaende Regler.

Med Hensyn til Nr. 3, der har sit historiske Tilknytningspunkt i Reskripterne af 13de Marts 1750 og 16de Januar 1764, skal fremhæves, at Reglen er tænkt som omfattende samtlige paa Fødselsstiftelsen kaldsmæssig virkende Personer.

Hvad endelig Reglen i trediesidste Stykke angaar, om hvilken i øvrigt nogle